

Arrest

nr. 288 034 van 25 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, en handelt als wettelijk vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, op 24 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FLANDRE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2019 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 2 september 2020 weigert het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Bij arrest van 2 april 2021 bevestigt de Raad deze beslissing. Op 25 juni 2021 verklaart de Raad van State het cassatieberoep toelaatbaar.

Op 24 juni 2021 dient verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 10 augustus 2021 weigert het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming onder een bijlage 13quinquies.

Dit is de bestreden beslissing:

*"R.R. Nr.: (...) + 2 kind.: D. R. (...), G. A. (...) (v), (0) (...)2, El Salvador.
D. R. (...), I. A. (...) (v), (0) (...), El Salvador.*

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

*naam R. D. D. (...)
voornaam : H. G. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : San Salvador
nationaliteit : El Salvador*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad. betrokkene kwam het land binnen op 24/11/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert een enig middel aan:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna "EVRM"); artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"); artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vw" of "Vreemdelingenwet"); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt; het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;

Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling:

Artikel 1 van de Handvest betreft de menselijke waardigheid: "De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd".

Artikel 2 van de Handvest betreft de recht op leven:

"1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld"

Artikel 3 van de Handvest betreft de recht op menselijke integriteit:

"Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,

het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,

het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van

financieel voordeel aan te wenden,

het verbod van het reproductief klonen van mensen ».

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, §90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, §95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikels 7 en 52 van het Europees Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 24 van het Handvest beschermt het hoger belang van een kind :

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 74/13 Vw als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/14 Vw:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015; RvS n°233.512 van 19.01.2016; RvV n°141 336 van 19.03.2015; RvV n°146 513 van 27.05.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

Onderdelen van het middel

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt het recht om gehoord te worden en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekende partij met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd.

De zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord verplichtte verwerende partij om verzoekster uit te nodigen, of althans haar in staat te stellen om haar argumenten tegen de door haar voorgestelde beslissing in te brengen:

« qu'en égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoekster werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om « effectief » te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n°37.631 ; CE 3.04.1992, n°39.156 ; CE 19.04.2003, n°118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n°135.969 ; CE 27.10.2005, n°150.866 ; CE 23.10.2007, n°176.049 ; CE 26.10.2009, n°197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n°39.951 ; CE 28.10.1994, n°50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n°39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n° 157.044 ; CE, 11.09.2007, n° 174.371).

Mocht verzoekster effectief zijn gehoord had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Het feit dat verzoekster een verzoekschrift tot administratieve cassatie heeft ingediend bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 april 2021 en dat bijgevolg haar asielprocedure nog steeds lopend is;

Betrokkenen mogen niet verwijderd worden zolang de asielprocedure lopend is, en men moet daarmee rekening houden vooraleer hen te bevelen om het grondgebied te verlaten.

- Het feit dat verzoekster en haar minderjarige kinderen hun privé en familielevens - in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest - in België hebben ontplooid: verzoekster is al meer dan een anderhalf jaar in België en wil er blijven omdat ze zich er thuis en geïntegreerd voelt; in die tijd heeft ze haar leven in België weer opgebouwd met haar gezin; ze heeft altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven; ze wil en doet al het mogelijke om haar administratieve situatie sinds haar aankomst in het Koninkrijk te regulariseren, samen met haar gezin; de tijd die ze op Belgisch grondgebied heeft doorgebracht, heeft haar in staat gesteld haar voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; ze heeft sinds haar aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale

banden gesmeed en ontwikkeld ; de kinderen gaan naar school en zijn geïntegreerd (stuk 3); ze willen hun opleiding in België blijven volgen, met vertrouwenspersonen die nu hun netwerk vormen;

- Het feit dat de verwijdering van verzoekster en van de minderjarige kinderen naar haar land van herkomst gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld. In casu, wordt er inderdaad geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij. In El Salvador, neemt het aantal gevallen momenteel toe, zoals blijkt uit de grafieken (stuk 3). Medio mei was het totale aantal doden gestegen tot 2.158 (stuk 4) - met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021 (stuk 5)! Deze elementen hebben invloed op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest. Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikelen 3 en 8 EVRM, 7, 24 en 52 van het Handvest, 74/13 Vw en 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, omdat het niet gemotiveerd is ten aanzien van de privé- en gezinsleven verzoekster, noch ten aanzien van de minderjarige kinderen, en vervolgens, bevat de bestreden beslissing geen belangenafweging die gevoerd werd rekening houdend met deze fundamentele rechten, en omdat verzoekers verwijdering deze fundamentele rechten brengt.

In casu, is verzoekster, haar minderjarige kinderen en haar echtgenoot hier in België met al meer dan één anderhalf jaar. Ze heeft in België haar leven ontplooid en wil er blijven omdat ze zich er thuis en geïntegreerd voelt. Ze heeft altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven en al het mogelijke gedaan om haar administratieve situatie te regulariseren samen met haar gezin. Ze heeft ook altijd gewerkt en heeft haar voornaamste interesses ontwikkeld. Sinds haar aankomst op Belgisch grondgebied, heeft ze ook sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld.

Haar minderjarige kinderen gaan naar school en zijn erg goed geïntegreerd. Ze wensen hun opleiding in België verder zetten en zijn omcirkeld door vertrouwenspersonen die samen hun sociale netwerk vormen.

Geen van deze twee punten worden echter in de bestreden beslissing gemotiveerd, noch de privé-leven van verzoekster noch het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang in het geval van verzoekster.

Er bestaat in het administratief dossier een nota "art. 74/13 VW" maar deze wordt niet vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten zodat er niet kan worden vastgesteld dat er rekening daarmee werd gehouden bij het nemen van de beslissing.

De Raad van State heeft al geoordeeld dat de motieven kenbaar moeten zijn "hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636)" (zie arrest RvV nr. 249 058 dd. 15.02.2021 en ook arrest RvV nr. 249 199 dd. 16.02.2021).

Het administratief dossier is niet bedoeld om de motivering aan te vullen, maar om die te staven, en controleren.

De elementen en belangenafwegingen die door verwerende partij worden gemaakt, en moeten gemaakt worden in toepassing van artikel 74/13 Vw, moeten worden wegedrukt in de formele motivering. Hoewel artikel 74/13 Vw geen expliciete motivering vereist op zich, artikelen 62 Vw en de motiveringsplichten als algemeen rechtsbeginsel, impliceren dit wél.

Derde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19-pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan (in het onderhavige geval 30 dagen).

Er wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend

van verwerende partij en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoekster.

Het is bekend dat de vorige Premier, Mevrouw Sophie WILMES, op 12 maart 2020 de eerste maatregelen voor de Belgische bevolking heeft aangekondigd om samen tegen het virus te strijden. Op 17-18 maart 2020 heeft haar regering haar maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn, enz.

Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen om ervoor te zorgen dat alle nationale spelers samenwerken om de volksgezondheid en de (Belgische, maar ook mondiale) bevolking te redden. We zijn ons bewust van de verwoestingen die COVID-19 al over de hele wereld (en dus ook in El Salvador) heeft aangericht.

Hoewel België op het moment van schrijven zijn grenzen sinds 19 april 2021 weer heeft opengesteld, en ook de bars en restaurants weer open zijn gegaan (tot 23.30 uur), blijft voorzichtigheid geboden. De Belgische autoriteiten roepen nog steeds op tot uiterste voorzichtigheid, en de heropening van bars/restaurants en grenzen moet gebeuren met strikte naleving van de ingevoerde maatregelen (vier aan tafel, afstand 1m50, om naar het buitenland te gaan moetje een "PCR" test doen en een formulier invullen, een quarantaine doen bij terugkeer, ...). Kortom, er is een beetje flexibiliteit, maar geen versoepeling.

Niemand weet wanneer dit alles zal stabiliseren of eindigen.

In El Salvador, neemt het aantal gevallen momenteel toe, zoals blijkt uit de grafieken (stuk 4).

Medio mei was het totale aantal doden gestegen tot 2.158 (stuk 5) - met meer dan 700 geregistreerde doden tussen januari en april 2021 (stuk 6)¹

Er werd geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd.

Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, en haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden. Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden."

2.2. De gemachtigde stelt vast dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet.

Verzoekende partij betoogt dat geen rekening is gehouden met het privéleven en het gezinsleven in België en met het ingediend cassatieberoep en evenmin met de evolutie van Covid-19 wereldwijd en in El Salvador.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, wat ook schriftelijk kan (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming de mogelijkheid had om alle nuttige elementen aan te voeren. Een eventuele schending van het recht om te worden gehoord kan pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden indien de verzoekende partij aantoont dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

Uit de synthesesnota van 26 mei 2021 blijkt dat rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De synthesesnota luidt:

"• *Hoger belang van het kind* : Betrokkene heeft 2 minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Zij maken ook het voorwerp uit van het BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.

- *Gezins- en familielevens : Betrokkene verklaarde in België te verblijven samen met zijn echtgenote (wettelijke gehuwd) en hun 2 minderjarige kinderen. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaarde verder geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook vanuit worden gegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kinderen, tegen gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het ook op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.*
- *Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde medische problemen (hypertensie) te hebben. Betrokkene verklaarde hiervoor de nodige medicatie te nemen. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Betrokkene diende geen aanvraag 9ter in."*

Het aangehaald familieleven werd dus in rekening gebracht door de verwerende partij en ook de aangehaalde medische problematiek van verzoekende partij.

Wat het aangehaald privéleven betreft, dient geantwoord dat uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. Verzoekende partij werd nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat zij hier haar banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Waar verzoekende partij stelt dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omwille van de coronacrisis dient opgemerkt dat de maatregelen die zijn genomen tegen de verspreiding van Covid-19 wereldwijd zijn en van tijdelijke aard zijn. Verzoekende partij kan zo nodig een verlenging van de vertrektermijn vragen indien zij verhinderd zou zijn om terug te keren naar het herkomstland. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in El Salvador onmenselijk of mensonterend behandeld zou worden als gevolg van de coronacrisis.

De cassatieprocedure voor de Raad van State heeft geen schorsende werking. Een beroep bij de Raad van State verhindert derhalve niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven of uitgevoerd.

De door verzoekende partij opgeworpen wetsbepalingen en beginselen zijn niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC